

Sygn. akt VI GC 193/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Toruń, dnia 15 stycznia 2018r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Modrzyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Monika Falkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2018r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko: M. P. (1)

- 1) uchyla nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 5 sierpnia 2016 roku w sprawie VI GNc 329/16;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę **34.517 zł** (trzydzieści cztery tysiące pięćset siedemnaście złotych) wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 4 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz odsetki za opóźnienie od kwoty **86.991,87 zł** (osiemdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt siedem groszy) za okres od dnia 4 sierpnia 2016 roku do dnia 14 września 2016 roku
- 3) Umarza postępowanie co do kwoty **86.991,87 zł** (osiemdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt siedem groszy);
- 4) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę **6936 zł** (sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym **5417 zł** (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- 5) kosztami postępowania od uiszczenia których zwolniony był pozwany obciąża Skarb Państwa.

.

SSO Wojciech Modrzyński

VI GC 193/16

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynął pozew (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przeciwko M. P. (1) o zasądzenie od pozwanego w postępowaniu nakazowym, z weksla kwoty 121.508,87 zł z ustawowymi odsetkami od 29 lipca 2016 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania z uwzględnieniem kwoty 116,00 zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od weksla, kwoty 3617,00 zł wynagrodzenia pełnomocnika i opłaty od pozwu 1519,00zł.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż powód jest w posiadaniu weksla z dnia 9 września 2015 roku na kwotę 121.508,87 zł z terminem płatności na 28 lipca 2015 roku. Pomimo poinformowaniu pozwanego, zgodnie z deklaracją wekslową o kwocie, terminie i miejscu wykupu weksla, pozwany weksla nie wykupił. Pełnomocnik wskazał,

iż źródłem powyższego zobowiązania jest umowa leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 9 września 2015 roku. W dniu 18 lipca 2016 roku powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, które pozostało bez odpowiedzi.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd Okręgowy w Toruniu w sprawie VI GNC 329/16 z dnia 5 sierpnia 2016 roku zasądził od M. P. (1) z weksla na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 121.508,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 lipca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 6936,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzuty od powyższego nakazu złożył pozwany, domagając się uchylecia nakazu zapłaty w całości i oddalenia powództwa w całości. Pozwany wskazał, iż strony łączyła umowa leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 9 września 2015 roku, której przedmiotem był (...). Zabezpieczeniem wierzytelności leasingodawcy był weksel gwarancyjny in blanco wystawiony przez pozwanego. W ocenie pozwanego dopuszczalne jest powołanie się w zarzutach od nakazu zapłaty na zarzuty co do podstawy faktycznej i prawnej wynikającej ze stosunku podstawowego łączącego strony w związku, z którym został wystawiony weksel gwarancyjny. Zdaniem pozwanego w omawianej sprawie nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy leasingowej przez powoda. Wypowiedzenie zostało podpisane przez W. M., który według zapisu KRS nie jest uprawniony do Reprezentacji powódki. Powód nie pomniejszył także należności o korzyści jakie osiągnął leasingodawca wskutek rozwiązania umowy stosownie do obowiązku wynikającego z art. 709¹⁵ k.c. Pozwany wskazał, iż samochód będący przedmiotem leasingu znajduje się w posiadaniu powoda od czerwca 2016 roku. Pozwany zakwestionował również kwotę na jaką został wypełniony weksel. Wobec braku skutecznego wypowiedzenia umowy brak jest podstaw do dochodzenia należności wynikających z rat przysługujących, które nie zostały zafakturowane. Kapitał został źle obliczony skoro samochód znajduje się w posiadaniu powoda. Nie wykazano także w żaden sposób kosztów windykacji w kwocie 2792,68 zł. Pozwany zakwestionował także koszty ubezpieczenia samochodu. W jego ocenie powód nie wykazał ich poniesienia we wskazanej wysokości. Podobnie w przypadku urządzenia (...) zamontowanego w samochodzie. Należności za (...), jak wynika z umowy, została doliczona do rat leasingowej. Zatem powód dochodzi zapłaty za (...) dwukrotnie.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty powód wniósł o oddalenie zarzutów w całości.

W uzasadnieniu wskazał, że twierdzenia pozwanego, iż powód dokonał rozwiązania umowy leasingu w sposób nieskuteczny jest błędne. Do rozwiązania umowy dochodzi bowiem w sytuacji wypełnienia warunków określonych w Ogólnych Warunkach Umowy Leasingu w rozdziale Opłaty pkt 4.4. Zatem samo rozwiązanie umowy ma charakter techniczny. Pozwany zalegał powodowi ze spłatą trzech rat leasingowych, co w ocenie powódki stanowiło czynności techniczną znajdującą swoje umocowanie bezpośrednio w umowie łączącej strony. Wbrew twierdzeniom pozwanego powódka do chwili złożenia pozwu nie odniosła żadnej korzyści do momentu wniesienia powództwa. W dniu 15 września 2016 roku powódka sprzedała samochód będący przedmiotem leasingu za kwotę 86.991,87 zł. Zatem wypełnienie weksla i wezwanie do jego wykupu było jak najbardziej prawidłowe.

Jak wskazała powódka na dochodzoną wierzytelność składają się następujące kwoty:

- 1) 3.474,96 zł z tytułu niezafakturowanych rat za czerwiec i lipiec 2016 roku;
- 2) 100.211,63 zł netto z tytułu niespłaconego kapitału
- 3) 1707 zł z tytułu ubezpieczenia, które zostały poniesione przez powódkę, a nie zwrócone przez pozwanego
- 4) 200 zł koszty (...) poniesione przez powódkę i niezwrócone przez pozwanego
- 5) Pozostałe koszty w wysokości 2792,68 zł w tym koszty odbioru samochodu od pozwanego, które zostały poniesione przez powoda i nie zostały zwrócone przez pozwanego
- 6) 12.822,60 zł z tytułu wystawionych i niezapłaconych faktur VAT niezapłaconych przez pozwanego

7) 300 zł z tytułu wystawionych niezapłaconych not przez pozwanego

Powódka wyjaśniła, iż firma (...) to firma spedycyjna z obszarem swego działania na terenie całego kraju. Zajmuje się spedycją towarów samochodami dostawczymi o masie całkowitej poniżej 3,5 tony. Powódka finansuje zakup samochodów potrzebnych do działalności (...) na rzecz podmiotów dla niej pracujących, którym następnie zlecane jest wykonywanie usług spedycyjnych.

Pismem z dnia 29 grudnia 2016 roku powódka cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia o kwotę 86.991,87 zł tj. kwoty uzyskanej ze sprzedaży przedmiotu leasingu i wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 34.517 zł wraz z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz odsetek od kwoty 86.991,87 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia 14 września 2016 roku. Jednocześnie powódka wskazała, iż w jej ocenie zaistniała sytuacja uzasadnia zasądzenie pełnych kosztów postępowania do pozwanego jako strony przegrywającej sprawę. Sprzedaż przedmiotu leasingu, i zaspokojenie części roszczeń powódki nastąpiło bowiem po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

M. P. (1) w chwili zawarcia umowy leasingu miał 21 lat. Chciał założyć własną działalność gospodarczą. Zetknął się z ogłoszeniem firmy (...). Z ogłoszenia wynikało, iż firma oferuje zawarcie umowy leasingowej na samochód ciężarowy i jednocześnie gwarantuje podpisanie umowy na świadczenie usług spedycyjnych. Pozwany samodzielnie dokonał kalkulacji wskazanych warunków i zdecydował się na zawarcie umowy. Zgodnie z umową musiał miesięcznie wyjeżdżać dla firmy (...) 10.000 km, co dawało prawo do uzyskania wynagrodzenia określonego w umowie. Za każdy przejechany km ponad wskazany limit 10.000 km pozwany miał otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie. Pozwany zdecydował się na przyjęcie warunków umowy i zawarcie równoczesnej umowy leasingu za pośrednictwem (...).

Dowód: zeznanie pozwanego złożone 10.01.2018r. 00:03:40 k- 190

W dniu 9 września 2015 roku pozwany M. P. (1) (...) zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w T. umowę leasingu operacyjnego nr (...). Przedmiotem umowy leasingu był (...) dostarczony przez (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. o wartości 130.468,29 zł. Zgodnie z zawartą umową ubezpieczającym przedmiot leasingu jest finansujący. Samochód został także wyposażony w urządzenie monitorujące (...). Rejestrator (...) montowany jest przez i na koszt Korzystającego. Korzystający ponosi również comiesięczne opłaty abonamentowe związane z eksploatacją rejestratora. Do umowy zostały dołączone Ogólne Warunki Umowy Leasingu jako załącznik nr 1 do umowy. Do umowy dołączono także załącznik nr 2 określającym wysokość opłat leasingowych oraz terminy ich płatności. Oba załączniki stanowiły integralną część umowy.

Zabezpieczeniem płatności opłat leasingowych i innych należności wynikających z umowy był weksel gwarancyjny in blanco podpisany przez M. P. (1).

Dowód: umowa leasingu k 8

Zgodnie z OWU w ciągu 14 dni od podpisania umowy Leasingu Korzystający jest zobowiązany do dokonania wpłaty początkowej do umowy leasingu na rachunek Finansującego. M. P. (1) zaciągnął kredyt bankowy na pokrycie wpłaty własnej w wysokości 24.000 zł.

Dowód: OWU k – 9 i n.

zeznanie pozwanego złożone 10.01.2018r. 00:03:40 k- 190

Opłatami leasingowymi są pierwsza opłata, opłaty okresowe i inne opłaty (o ile przewidziano je w umowie). Opłaty okresowe są wymagalne w terminach określonych w umowie zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik nr 2 do umowy. Zgodnie z pkt 4.4 OWU w przypadku zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty okresowej lub w razie niewywiązania się Korzystającego z obowiązków wynikających z umowy lub naruszenia któregokolwiek jej

warunku, Finansującemu służy prawo rozwiązania umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym i prawo żądania zwrotu przedmiotu leasingu do miejsca wskazanego przez finansującego. Rozwiązanie umowy w opisanym trybie daje Finansującemu prawo żądania natychmiastowej zapłaty wszelkich zaległych opłat wraz z odsetkami opisanymi w pkt 4.3 OWU, pokrycia kosztów windykacji powstałych zaległości finansowych, a jeżeli przedmiot leasingu nie zostanie zwrócony przez korzystającego w terminie o którym mowa w rozwiązaniu umowy, Finansujący odbierze przedmiot na koszt i ryzyko Korzystającego, co będzie skutkowało dla Korzystającego obowiązkiem pokrycia kosztów windykacji przedmiotu leasingu. Finansujący ma ponadto prawo żądanie zapłaty odszkodowania w wysokości pozostałych opłat okresowych przewidzianych w umowie. Kwota jakiej zażąda Finansujący w myśl pkt 4.4 w związku z rozwiązaniem umowy może zostać pomniejszona przez Finansującego o ile Korzystający zwróci w żądanym terminie przedmiot leasingu.

Dowód: umowa leasingu k – 8; OWU k-9 i n.

Zgodnie z umową na pozwanym M. P. (1) ciążył obowiązek ubezpieczenia pojazdu. Zgodnie z pkt 6.1 OWU w przypadku środków transportu wymagana jest ubezpieczenie OC, AC oraz KR. Jeśli ubezpieczający ubezpiecza przedmiot leasingu to Korzystający zobowiązany jest pokryć koszty ubezpieczenia przedmiotu leasingu poniesione przez Finansującego także w przypadku, o którym mowa w pkt 9.5 OWU. Powyższy zapis wskazywał, iż w przypadku gdy przedmiot leasingu nie zostanie zwrócony po zakończeniu umowy leasingu zgodnie z pkt 9.2 OWU lub po zerwaniu umowy zgodnie z pkt 4.4 OWU Korzystający jest zobowiązany płacić za każdy miesiąc karę umowną w wysokości ostatniej wymagalnej opłaty okresowej, przy czym za miesiąc, w którym nastąpiło zakończenie umowy z przyczyn opisanych wyżej Korzystający zapłaci karę umowną w wysokości proporcjonalnej do ilości dni tego miesiąca, licząc od dnia zakończenia umowy.

Dowód: pkt 6.2,6.4, 9.5 OWU k – 8 i n.

Przepisy OWU nakładały również na pozwanego zwrotu przedmiotu leasingu po zakończeniu umowy leasingu w terminie 3 dni od zakończenia umowy do miejsca wskazanego przez Finansującego na własny koszt i ryzyko (pkt 9.2 OWU)

Dowód:

Zgodnie z zawartą umową M. P. (1) jako Korzystający miał obowiązek przed odbiorem przedmiotu leasingu od sprzedającego do zainstalowania urządzenia monitorującego (...) przez wskazaną przez Finansującego firmę instalującą. Opłata za montaż urządzenia (...) doliczana jest do wpłaty początkowej, opłata za korzystanie z (...) doliczana jest do raty leasingowej.

Dowód: umowa leasingu k -8,OWU – 9 i n.

Już w pierwszym miesiącu prowadzenia działalności M. P. (1) zorientował się, iż wypełnienie normy przejechanych kilometrów miesięcznie narzucone przez spedytora, dla którego wykonywał usługi nie będzie proste. Tylko wyjazd na 4 tygodnie poza granice Polski dawał pozwanemu szanse wyjechania 10.000 km miesięcznie, co było podstawą przyznania mu wynagrodzenia w wysokości podstawowej. Pozwany wykonywał swoje usługi dla firmy (...) od września 2015 roku do marca 2016 roku. Później M. P. (1) musiał zrobić przerwę w pracy gdyż zgubił swoje dokumenty. W tym okresie zatrudnił na umowę zlecenie swojego kolegę, który za niego świadczył usługi na rzecz (...). Już po pierwszych miesiącach współpracy okazało się że pozwany ma problemy z wywiązywaniem się z obowiązków wynikających z umowy leasingu i terminową zapłatą rat. Gdy pozwany wyjeżdżał za granicę miał problem z obsługą rachunku bankowego przez internet i często nie był w stanie na czas wykonać przelewów. Zaczął mieć również problemy z rozliczeniami z firmą spedycyjną, która nie zawsze na czas regulowała należności względem niego.

Dowód: zeznania powoda złożone 10.01.2018r., 00:03:40, k -190

M. P. (1) od marca 2016 roku zaprzestał płacenia rat leasingowych. Powódka wyznaczyła mu termin do spłaty zaległości pismem z dnia 12 maja 2016 roku. Termin do uiszczenia zaległych rat upłynął jednak bezskutecznie. W tej sytuacji pismem z dnia 1 czerwca 2016 roku powódka wypowiedziała pozwanemu umowę leasingu na (...) z 9 września 2015 roku i wezwała go do niezwłocznego (do dnia 8 czerwca 2016 roku) dostarczenia przedmiotu leasingu tj. samochodu (...) do siedziby firmy w T. przy ul. (...). Pismo o wypowiedzeniu leasingu podpisane zostało przez W. M. Kierownika ds. Windykacji.

Dowód: zeznania powoda złożone 10.01.2018r., 00:03:40, k -190

pismo o wypowiedzeniu umowy k- 74 i n.

Pozwany nie wykonał obowiązków wynikających z zawartej umowy i nie zwrócił powódce samochodu będącego przedmiotem leasingu w terminie. Już wówczas pracował dla innej firmy jako kierowca i ewentualny zwrot samochodu kolidowała z jego wyjazdami służbowymi. W tej sytuacji powódka wszczęła procedury windykacyjne zmierzające do odebrania pozwanemu samochodu i w oparciu o zapisy umowy naliczyła dodatkowe koszty. Samochód ostatecznie został pozwanemu odebrany.

Dowód: zeznania powoda złożone 10.01.2018r., 00:03:40, k -190

Równocześnie powódka wypełniła weksel in blanco na kwotę 121.508,87 zł wystawiony przez pozwanego jako zabezpieczenie umowy leasingowej. Wpisane w wekslu kwota stanowiła równowartość niezapłaconych rat leasingowych oraz dodatkowych kosztów związanych z odebraniem samochodu, naliczonych zgodnie z umową kar, ubezpieczeniem i opłatami za korzystanie z (...). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wezwała pozwanego M. P. (1) do wykupu weksla w dniu 28 lipca 2016 roku w siedzibie spółki w T. przy ul. (...). Pozwany nie wykupił weksla w terminie.

Dowód: okoliczność bezsporna

weksel k- 3

W dniu 15 września 2016 roku pozwana sprzedała samochód będący przedmiotem leasingu i odebrany pozwanemu za kwotę 86.991,87 zł. Wartość samochodu (...) na czerwiec 2016 roku wynosiła 85.300,00 zł.

Dowód: okoliczność niesporna

opinia biegłego Ł. (...)

Pozwany utrzymuje się w chwili obecnej z wynagrodzenia za pracę w wysokości minimalnej. Mieszka z rodzicami, nie posiada żadnych oszczędności. Pozwany spłaca zadłużenie w banku z tytułu zaciągniętego kredytu w wysokości około 500 zł miesięcznie, ponadto spłaca kartę kredytową i opłaca abonament telefoniczny. Łączne stałe miesięczne wydatki pozwanego z powyższych tytułów wynoszą około 850 zł miesięcznie. Pozwany ponosi także stałe koszty dojazdu do pracy.

Dowód: zeznania powoda złożone 10.01.2018r., 00:03:40, k -190

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o złożone do akt dokumenty, opinię biegłego Ł. W. oraz zeznania M. P. (1).

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty, w szczególności: umowę leasingu z załącznikami, OWU Leasingu, wypowiedzenie umowy leasingu, weksel, deklarację wekslową. Dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu, a ich prawdziwość nie budziła również wątpliwości Sądu.

Sąd uznał za w pełni wiarygodną opinię biegłego Ł. W., który ustalił wartość samochodu ciężarowego na moment wypowiedzenia umowy leasingu. W ocenie Sądu opinia, jest spójna, logiczna, konsekwentna. Odpowiada także na pytanie sądu zawarte w tezie dowodowej. Należy podkreślić, iż żadna ze stron postępowania nie kwestionowała powyższej opinii.

Sąd uznał także zeznania pozwanego za w pełni wiarygodne. Pozwany w sposób spójny, spontaniczny i konsekwentny przedstawił okoliczności towarzyszące zawarciu i wykonywaniu umowy leasingu, swoją sytuację majątkową. Jego zeznania znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.

Co do zasady, okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie były sporne między stronami. Strony różniły się natomiast w ocenie skutków prawnych określonych czynności. W ocenie pozwanego dokonane wypowiedzenie było nieskuteczne z uwagi na to, iż czynności tej dokonał W. M., który nie jest upoważniony do reprezentowania spółki. W ocenie pozwanego powódka również niewłaściwie obliczyła wartość przedmiotu sporu m.in. nie uwzględniając korzyści jakie uzyskała po odebraniu pozwanemu przedmiotu leasingu.

W ocenie powódki powództwo jest uzasadnione w pełni. W toku postępowania pełnomocnik powódki cofnął pozew w zakresie kwoty będącej równowartością sprzedanego samochodu i szczegółowo wskazał sposób wyliczenia pozostałej wartości roszczenia.

Nie budzi wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie strony zawarły umowę leasingu. Zgodnie z art. 709⁽¹⁾ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. W praktyce spotkać można dwa rodzaje leasingu: finansowy i operacyjny. **Leasing finansowy** (inaczej określanym jako finansowany czy kapitałowy), który został uregulowany w KC jako zasadnicza postać tego stosunku. W leasingu finansowym finansujący oddaje korzystającemu rzecz, nabytą wcześniej od osoby trzeciej, do używania na czas zazwyczaj dopowiadający okresowi, w jakim zachowuje ona swą pełną przydatność gospodarczą (nazywanym okresem pełnej amortyzacji), a korzystający zobowiązuje się uiszczać opłaty leasingowe, których suma za cały okres trwania umowy odpowiada cenie nabycia tej rzeczy i innych związanych z tym kosztów, powiększonej o zysk finansującego, co zbliża to rozwiązanie do konstrukcji świadczenia jednorazowego uiszczanego w ratach. Inaczej sytuacja kształtuje się przy **leasingu operacyjnym** (inaczej zwanym bieżącym), gdzie rzecz będąca przedmiotem leasingu oddawana jest korzystającemu na krótki okres, niepokrywający się z czasem jej gospodarczej przydatności, a uiszczane przez niego opłaty mają postać świadczeń okresowych (Tak: Komentarz do kodeksu Cywilnego pod red. Gniewka, Legalis 2017, uwagi do art. 709⁽¹⁾ k.c.). W omawianej sprawie strony zawarły umowę leasingu operacyjnego. Okoliczności zawarcia umowy leasingu były w zasadzie bezsporne między stronami. Zabezpieczeniem wykonania obowiązków pozwanego wynikających z zawartej umowy było wystawienie podpisanego weksla gwarancyjnego in blanco przez M. P. (1). Zgodnie z art. 485§ 2 k.p.c. Sąd wydaje nakaz zapłaty przeciwko zobowiązanemu z weksła, czeku, warrantu lub rewersu należycie wypełnionego, których prawdziwość i treść nie nasuwają wątpliwości. Wydając nakaz zapłaty Sąd orzeka, że pozwany ma w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zaspokoić roszczenie w całości wraz z kosztami albo wnieść w tym terminie zarzuty (art. 491§1 k.p.c.).

Pismo zawierające zarzuty wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, oraz pozostałe zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, a także wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich potwierdzenie. Zarzuty od nakazu zapłaty nie są środkiem odwoławczym, lecz innym środkiem zaskarżenia w rozumieniu art. 363§1k.p.c. Pismo procesowe zawierające zarzuty musi odpowiadać wymogom formalnym z art. 126-128 k.p.c., a nadto zawierać: a) oznaczenie nakazu zapłaty; b) zakres zaskarżenia; c) zarzuty formalne, które należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy (tj. z art. 25§2, 202 zdanie pierwsze i art. 1105); d) pozostałe zarzuty formalne i materialne; e) wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie (o rygorze

zaniechania tego ciężaru mowa jest w art. 495 § 3). (tak: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Jakubecki Andrzej, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz P. Oficyna 2008, uwagi do art. 493 k.p.c.)

W omawianej sprawie pozwany wnosząc zarzuty od nakazu zapłaty odwołał się do stosunku podstawowego łączącego strony i podniósł dwa rodzaje zarzutów, które w jego ocenie winny skutkować uchYLENIEM nakazu i oddaleniem powództwa. W tym miejscu należy podkreślić, iż pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty ograniczył się wyłącznie do podniesienia zarzutów, nie złożył natomiast żadnych wniosków dowodowych na poparcie swoich twierdzeń.

W zarzutach pozwany wskazał, iż po pierwsze, nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy. Przesłane przez powoda wypowiedzenie – rozwiązanie umowy leasingu zostało bowiem podpisane przez osobę która nie była upoważniona do reprezentowania spółki. W ocenie Sądu zarzut pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Rozwiązanie umowy leasingu z dnia 1 czerwca 2016 roku zostało podpisane przez W. M. – Szefa Działu Windykacji powódki. W ocenie Sądu złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy przez pracownika powoda w zakresie jego obowiązków służbowych jest równoznaczne z udzieleniem przez pracodawcę stałego pełnomocnictwa o dokonywania tego typu czynności (podobny pogląd wyraził SN w wyroku z dnia 23 października 2001 roku w sprawie CKN 323/99). Zatem pracownik powoda był uprawniony do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy. Okoliczności związane z pozostawaniem w zwłoce z zapłatą rat leasingowych przez pozwanego nie były kwestionowane. Pozwany nie kwestionował również nałożonego na niego obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu. Jak wskazał M. P. (1) z uwagi na pracę sam nie mógł wykonać tego obowiązku i doszło do przymusowego odebrania samochodu przez leasingodawcę. Pozwany nigdy nie sprzeciwił się temu działaniu. W ocenie Sądu jeśli pozwany nie godziłby się z takim działaniem powódki podejmowałby kroki zmierzające do odzyskania samochodu, odpowiedziałby na pismo W. M..

Drugi z podniesionych zarzutów dotyczył nieprawidłowo ustalonej wartości dochodzonego roszczenia. W ocenie pozwanego powód składając pozew nie uwzględnił faktu, iż znajduje się w posiadaniu przedmiotu leasingu, a zatem powinien pomniejszyć wartość roszczenia o wartość samochodu stosownie do treści art. 709¹⁵k.c. Ponadto powód bezpodstawnie obciążył pozwanego dodatkowymi kosztami związanymi z ubezpieczeniem pojazdu jak i kosztami montażu i użytkowania urządzenia monitorującego (...). Zdaniem Sądu samo wniesienie zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty, w którym uwzględniono powództwo na podstawie weksla in blanco stanowi podstawę do tego, aby rozpoznawać roszczenie nie w ramach stosunku wynikającego z weksla, ale biorąc pod uwagę stosunek materialnoprawny, którego wykonanie zostało zabezpieczone wystawieniem weksla in blanco przez pozwanego. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż suma jaką wpisała powódka na wekslu może być kwestionowana w tym sensie, że została ona wpisana niezgodnie z deklaracją wekslową i środkiem do tego może być wykazanie, iż zobowiązanie pozwanego nie istnieje lub istnieje, ale w innej wysokości, jednakże to pozwanego obciąża ciężar dowodu w tym zakresie. Nie wystarczy wobec tego samo jego twierdzenie, że suma wpisana na wekslu jest niezgodna z łączącym strony zobowiązaniem, ale pozwany powinien przeprowadzić dowód na tę okoliczność lub zgłosić przynajmniej wnioski dowodowe zmierzające w tym kierunku.

Pozwany nie złożył żadnych wniosków dowodowych na potwierdzenie podnoszonych okoliczności nieprawidłowego doliczenia składki ubezpieczeniowej do dochodzonego roszczenia jak również montażu (...). Nie złożył żadnego rachunku, ani dokumentu potwierdzającego, iż faktycznie poniósł tego typu koszty i są one w sposób nieprawidłowy dochodzone przez powódkę. Należy podkreślić, iż z umowy leasingu i jak i załączonych do niej OWU wynika, iż na pozwanym ciążył obowiązek montażu urządzenia (...) w samochodzie oraz jego ubezpieczenia. Zgodnie z umową w przypadku wypowiedzenia umowy leasingu z przyczyn leżących po stronie Korzystającego powódka ma prawo naliczania dodatkowych opłat i żądania zapłaty zarówno pozostałych rat leasingowych jak i dodatkowych opłat wynikających z obowiązku ubezpieczenia pojazdu czy wyposażenia go w dodatkowe urządzenia.

Należy pamiętać, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem art. 709¹⁵ k.c. przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą kontraktową w przypadku niewykonania umowy leasingu. Zgodnie z powołanym przepisem w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich

przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Warto podkreślić, iż w toku postępowania powódka cofnęła pozew w zakresie kwoty 86.991,87 zł, tj. co do kwoty za którą w toku postępowania zbyła przedmiot leasingu. Zatem zarzut nieodliczenia korzyści powódki uzyskanych z powodu odzyskania przedmiotu leasingu stał się bezprzedmiotowy. Jak wynika z opinii biegłego Ł. W., który ustalił wartość samochodu na moment wypowiedzenia umowy leasingu samochód został sprzedany za cenę rynkową. Zatem trudno przyjąć aby powód uzyskał jakąś dodatkową korzyść ponad kwotę, za którą sprzedany został samochód. Należy pamiętać, iż dopiero z chwilą sprzedaży samochodu powstał obowiązek rozliczenia uzyskanej w ten sposób korzyści w trybie art. 709¹⁵ k.c. Zawarta umowa leasingu nie przenosiła własności samochodu na M. P. (1). Właścicielem samochodu przez cały czas pozostawał powód. Odebranie samochodu po wypowiedzeniu umowy leasingu nie stanowiło zatem przeniesienia własności samochodu. W ten sposób powód odzyskiwał wyłącznie jedynie posiadanie pojazdu i dopiero z chwilą jego sprzedaży uzyskiwał korzyść którą powinien rozliczyć z pozwanym.

Odnosząc się do zeznań pozwanego i podniesionych okoliczności związanych z zawarciem umowy leasingu wskazać należy, iż jedną z podstawowych zasad prawa zobowiązań jest zasada swobody umów przewidziana w art. 353¹ k.c. Zasada ta polega na przyznaniu podmiotom prawnym ogólnej możliwości zawierania i kształtowania treści umów w granicach zakreślonych przez prawo w zakresie: swoboda w zawieraniu umowy, swoboda w wyborze kontrahenta, swoboda w kształtowaniu treści umowy, swoboda w wyborze formy zawarcia umowy. Zatem trudno uznać, iż pozwany „musiał” zawrzeć umowę leasingu z powódką. W żaden sposób nie wykazał, aby niemożliwe było zawarcie innej umowy tego typu z innym podmiotem. To pozwany rozpoczynając działalność gospodarczą winien dokonać odpowiedniego rozeznania rynku, dokonać analizy ekonomicznej przedsięwzięcia. Z jego zeznań natomiast wynika, iż już po pierwszym miesiącu działalności okazało się, że warunki, na które przystał będą dla niego trudne do wypełnienia. Zatem przeprowadzona przez pozwanego kalkulacja ekonomiczna była błędna i trudno przyjąć aby skutki tego błędu miały obciążać powoda.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy Sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W przedmiotowej sprawie po wydaniu nakazu zapłaty powód cofnął powództwo, ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 86.991,87 zł i podtrzymał żądanie, co do kwoty 34.517 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz w zakresie zasądzenia odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 86.991,87 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 14 września 2016 roku tj. dnia poprzedzającego sprzedaż samochodu.

W omawianej sprawie pełnomocnik pozwanego na wypadek nieuwzględnienia stanowiska pozwanego wniosła o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W ocenie Sądu wnioski ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby zaistniała szczególna sytuacja uzasadniająca takie rozstrzygnięcie. Sam fakt trudnej sytuacji materialnej nie jest okolicznością wystarczającą do skorzystania z dobrodziejstwa instytucji rozłożenia świadczenia na raty. Należy pamiętać, iż norma z art. 320 k.p.c., jakkolwiek znajduje się przepisach procesowych, stanowiąc podstawę tzw. moratorium sędziowskiego, jest przepisem materialnoprawnym, pozwalającym sądowi na modyfikację sposobu i terminu spełnienia świadczenia.

Do jej zastosowania może jednak dojść tylko wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy za tym przemawiają usprawiedliwione okolicznościami faktycznymi interesy obu stron sporu, w ramach zaspokojenia których zobowiązany spełni świadczenie dobrowolnie, chociaż, w na nowo określonym, późniejszym terminie, i w inny sposób, a wierzyciel zyskując zapewnienie dobrowolności ze strony dłużnika, unika konieczności przeprowadzania egzekucji (Tak: Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 24 marca 2017 roku I ACa 1621/16). Pozwany działający przez profesjonalnego pełnomocnika ograniczył uzasadnienie złożonego wniosku do powołania się na swoją sytuację majątkową. Nie przedstawił żadnych okoliczności pozwalających na ocenę możliwości spłacenia żądanego roszczenia w dłuższej perspektywie czasu, w ratach. Nie wskazał nawet w jakim okresie czasu byłby gotowy spłacić zadłużenie i

jaka wysokość rat jest możliwa do zapłacenia. Jak wynika z zeznań pozwanego utrzymuje się on z wynagrodzenia za pracę w najniższej wysokości. Jego stałe miesięczne wydatki związane ze spłatą zaciągniętego kredytu, zadłużenia z karty kredytowej oraz koszty abonamentu telefonicznego wynoszą około 850 zł. Pozwany ponosi także koszty dojazdu do pracy. Pozwany nie uwzględnił w kosztach swojego utrzymania kosztów wyżywienia, zakupu środków czystości i higieny osobistej, czy koszty zakupu odzieży, obuwia. W ocenie Sądu przedstawiona sytuacja majątkowa nie daje żadnej gwarancji spłaty w rozsądnym terminie uwzględniającym także interes powoda. Z powyższych względów wniosek pozwanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd w wyroku uchylił nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 5 sierpnia 2016 roku i zgodnie z powołanymi wyżej przepisami zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 34.517 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 4 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz odsetki za opóźnienie liczone od kwoty 86.991,87 zł od dnia 4 sierpnia 2016 roku do dnia 14 września 2016 roku.

Równocześnie z uwagi na cofnięcie pozwu Sąd w oparciu o art. 355§1 k.p.c. w zw. z art. 203§1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 86.991,87 zł.

O kosztach Sąd orzekł w myśl art. 98 k.p.c. Pozwany jako strona przegrywająca ma obowiązek zwrotu powodowi kosztów postępowania, na które składają się: opłata od pozwu w wysokości 1519zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zmianami). W ocenie Sądu uzasadnione jest żądanie powoda zasądzenia pełnych kosztów postępowania liczonych od wartości przedmiotu sprawy, mimo cofnięcia w toku postępowania żądania pozwu. Należy pamiętać, iż powód prawidłowo wypełnił weksel, na kwotę obejmującą za niezapłacone raty leasingowe i dodatkowe koszty wynikające z zawartej umowy leasingowej. Weksel został wypełniony przed złożeniem pozwu do Sądu. Sprzedaż samochodu nastąpiła już po złożeniu pozwu, zatem powód prawidłowo wystąpił do Sądu o zapłatę kwoty wynikającej z weksla. Cofnął pozew i zrzekł się roszczenia, co do kwoty będącej równoważnością ceny sprzedaży samochodu. W ocenie Sądu powyższa sytuacja w pełni uzasadnia zastosowanie reguły odpowiedzialności za wynik postępowania określonej w art. 98 k.p.c. i zasądzenie od pozwanego pełnych kosztów postępowania. Kosztami postępowania od uiszczenia których zwolniony był pozwany Sąd obciążył Skarb Państwa.

SSO Wojciech Modrzyński